

[Parkov.]

vi skal naa dette Slutresultat, vi er uenige. Hvis vi skrider alene og for tidligt frem, kunde det hænde, at Tragedien var udspillet, inden vi naaede til det Øjeblik, da alle Nationer fulgtes ad. Jeg maa sige dertil, at jeg frygter for den Dom, Udlandet vil fælde over os; naar Udlandet ser, hvad vi gør, vi, som hidtil gennem Aartusinder eller et Aartusinde i alt Fald har hævdet vor Uafhængighed, og som har en Marine med den Aand, som er i vor Marine. Jeg tror, jeg har Lov til at sige det overfor den højtærede Minister, som gjorde opmærksom paa, at der kun var to Skibe tilbage og saa og saa mange Torpedobaade og saa og saa mange Undervandsbaade og, sagde han, kun eet Mineskib; det er selvfølgelig ogsaa rigtigt, men der er det at bemærke vedrørende det sidste, at et Værkstedsskib ogsaa kan bruges som Mineskib, saa for saa vidt er der to Mineskibe. Den Aand, der er i Marinen, og den, som der var fra 1914 til 1918, søger, tror jeg, ærede Medlemmer af dette høje Ting, sin Lige i nogen anden Nation. En Nation, der har en Flaade, der har saadanne Traditioner som den danske, som har bag sig den 2. April 1801, den 9. Maj 1864 — vi kan, hvis vi kommer til Norge, gaa op og se Gravene for de danske Helte, som ligger begravede paa Kristianssand Kirkegaard —, en Nation, som har en Soldat som den, der kæmpede ved Sankelmark og ved Dybbøl, som han gjorde den Gang, skønt den danske Rigsdag havde forsynet ham med Vaaben, som var langt, langt under, hvad vor Hær og Flaade i Øjeblikket er forsynet med, maa ikke svigte dem. Vi maa ikke gøre det for Vaabnenes Skyld, men fremfor alt ikke gøre det for Landets Skyld. Derfor siger jeg, jeg er med, og vi er alle med sammen med det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen, naar vi gaar i Følgeskab med de andre Nationer mod det høje store Maal: lad Voldgift være det afgørende, lad os slippe for alt det, som volder den største Ufred baade i Øjeblikket og bagefter, Krigen. Men lad os ikke eksperimentere, det er det eneste, jeg siger, og det er det, som har bragt mig til at frygte Udlandets Dom, hvis vi indlader os paa saadanne Eksperimenter, hvad jeg ikke tror bliver Tilfældet; jeg tror, at i den Henseende spaar den højtærede Udenrigsminister denne Gang som maaske ogsaa tidligere fejl, men det vil Tiden vise.

Ja, jeg tillader mig for, jeg ved ikke hvilken Gang at sige, at de foreliggende

Forslag er efter vor Formening ikke noget Forhandlingsgrundlag.

Jesper Simonsen: Der har i en vis Del af Pressen været udtalt nogen Forbavelse over, at jeg havde kunnet forstaa det ærede Medlem Hr. I. A. Hansens Udtalelser saaledes, at der deri skulde være givet Udtryk for Forhandlingsvillie hos Partiet Venstre. Jeg tror dog, at man efter den Tale, det ærede Medlem har holdt i Dag, maa være fuldt klar over, at jeg ikke havde misforstaaet det ærede Medlem i første Omgang. Det ærede Medlem afviste jo slet ikke denne Udlæggelse af hans Tale, men kom med Udtalelser i Retning af, at naar man kunde naa en for Venstre mere tilfredsstillende Ordning, saa var der Tilfredshed, og derom kunde man forhandle. Det ærede Medlem opfordrede til Forhandling paa bred Basis, og Forhandling paa bred Basis i denne Sag kan vel kun være en Forhandling, hvori Partiet Venstre indtræder.

I øvrigt vilde jeg gerne fastslaa som Resultat af den Forhandling, der har fundet Sted, at ingen har forsøgt noget Forsvar for Ordningen af 1922. Jeg ønsker at præcisere, at denne Ordning er der ingen i den danske Rigsdag, der tør tage i Forsvar. Jeg ønsker at præcisere den Kendsgerning, at denne Ordning er i Forfald, og at det, som det jo tidligere er udtrykt fra Partiet Venstres Side, er uforsvarlig at opretholde den; det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen brugte det Ord om den, at Venstre havde tilsigtet en Genrejsning af den danske Flaade. Det ærede Medlem Hr. Parkov talte ganske vist smukke Ord om den danske Hær, men jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa en Diskussion med det ærede Medlem paa det Grundlag, han stillede sig paa; det var jo meget gamle Toner, der lød gennem hans Tale, og det er ikke det, vi debatterer i Dag: den danske Hærs og Flaades ærefulde Fortid, men vi diskuterer i Dag, hvor vidt Udviklingen nu er skredet frem, om den er saaledes tilrettelagt internationalt; at Danmark nu med Tryghed kan gennemføre en Ordning i den Retning, det foreliggende Forslag tilsigter.

Og gaar jeg da over til at gøre et Par Bemærkninger om de Udtalelser, der er kommet i den Retning, vil jeg gerne først fremhæve, at det ærede Medlem Hr. Holger Andersen var enig med mig i de Synspunkter, ud fra hvilke jeg saa paa den foreliggende internationale Retsudvikling. Det